

останъ въ земята на отечеството си. Сѣнката на Гръцкото величїе ми е по-мила отъ вашето великолѣпно величїе, защото въ тѣзи колониады, едноманъ осветяванитѣ отъ достоуважаемы и священи въспоминанїя, азъ намѣрвамъ прїятность и наслажденїе които никждѣ не можъ да намѣри. Чувамъ и сега по насаденїя съ масличїя Илясось, чувамъ гласа на поезїята и отъ высочинитѣ на Филиса гледамъ утреннитѣ облаци като саванъ на свободата, като ангель. . . прѣдвѣзвѣстникъ на бждущата зора, ты са смѣшъ съ ентузіазма ми, Салустиѣ! по добръ роби да ся надѣмъ, нежели да търпимъ и сносимъ робството.

Искашь да ма убѣдишь че не можъ да бждѣ честитъ и благополучень въ туй меланхолическо отечество на исчезающата слава и, прѣхласкятъ въ твоя Римъ, расправишь ми и за свѣтлостъта и за роскошностьта на Императорекїя му дворъ. Салустиѣ, не смы каквото испърво! Жалнитѣ случкы на живота укротиха кръвьта на младинитѣ ми. Здравїето ми не е въспридобыло съвършенно силната дѣятельность, която имаше прѣди да са обори, расклатено отъ мъчителна болѣсть и отъ влажната и заразена атмосфера на тъмницата за злодѣйцитѣ. И никога умїтъ ми не можѣ да забрави страшнїя образъ на последнитѣ дни на Помпей, и ужаса и погыбельта на туй разоренїе! нїто драголибната, приснопаметната ми Недїя! Азъ и въздигнѣхъ паметникъ и гледамъ го всякога отъ прозореца на кабинета си. Туй ми спазва паметьта ѣ прѣсна, и причинява ми нѣкаква си нѣжна меланхолия и то е една сгодна дань която са отдава на вѣрностьта ѣ, и на тайната на нейната ранна смъртъ. Иона бере цвѣтїята, но азъ съ ржѣйтѣ си опасвамъ всякой день гроба на злочестата безока. Достояно са погребе въ Атина.

Пишешъ ми еще и зи Ересьта на Христїанитѣ която изденъ-вденъ са умножавала въ Римъ. Салустиѣ, повѣрвамъ ти една тайна. Азъ проучихъ изъ далбоко тѣзи религїя и ѣкъ пригърнѣхъ. Слѣдъ разоренїето на Помпей, азъ пакъ са срѣщїяхъ съ Одинта, който бѣ са избавилъ прѣвъ овзи день, но паднѣ, увы, слѣдъ това, жъртва на ревностьта и на неустрашимата си дѣятельность. Избавенъ отъ звѣра и отъ труса, азъ научихъ отъ този мученикъ промысла на невѣдомаго Бога. Чухъ, повѣрвахъ, обожихъ. И прѣлюбезната ми Иона и тя пригърнѣ истата вѣра. Тая вѣра, Салустиѣ, като излива на тозъ свѣтъ свѣтлинѣ, събира, като слъщето, кога залъзва, всичкото си сїанїе за да го прѣнесе на другъ, въ бждущїя свѣтъ. Нїй знаешъ че смы во вѣкы вѣковъ, душежъ и тѣломъ сѣдинены! Много вѣкове ще да наслѣдятъ едни други, но прахътъ ни най-последъ ще да са растопи, зе-